

1

Jožko ma mocne zvierá okolo pásu. Šliapem do pedálov, čo mi sily stačia. Nie je to jednoduché, hoci päťročný Jožko neváži veľa. Protiviator mi strapatí vlasy, pod kolesami bicykla škripe štrk. Keď konečne dorazíme k stajni, tečie zo mňa pot. Jožko sa ma naďalej krčovito drží.

„Sme tu,“ usmejem sa.

Jožko prikývne. Môj braček nehovorí zbytočne. Zložím ho z nosiča a chytím za ruku. Je ľadová.

„Tak pod.“

V stajni stojí vedľa seba šesť boxov. Dvere vzadu vedú do záhrady, tam sa skladuje aj seno a balíky slamy. Kone sú teraz, samozrejme, na čerstvom vzduchu. Otvorím dvere a rozhliadnem sa po záhrade. Jožko zvýskne, keď zbadá kone. Ťažko povedať, či sa teší, alebo má strach. Možno oboje.

Pri plote stoja Krabat s Dantom, to sú poníky Annie a Linnéy. Krabat je tmavohnedý, takmer čierny. Dante má farbu líšky so svetlým pásikom nad nozdrami. O kúsok ďalej sa drezúrny kôň Lucifer bráni útokom Uhorky. Uhorka sa v skutočnosti volá Isidor a má len poldruha

roka. Keď vyrastie, Marianne z neho azda vychová svojho nového drezúrneho koňa, zatiaľ je však len otravný mladík s dlhými nemotornými nohami a zadok má vyššie než kohútik.

Celkom v rohu postáva Zorro s tlamou pritisnutou k zemi. Je ako vysávač, neunikne mu ani steblo trávy. Aj tak nepriberá. Možno sa trošku zaokrúhlil, no nie viac, než je to u shetlandských poníkov bežné. Vždy keď ho vidím, musím sa smiať. Malý Zorro, najzlatší koník na svete. Vďaka svojej tmavej líšcej farbe a hustej zlatistej hrive vyzerá ako z rozprávky. A je môj. Znie to neuveriteľne, ale je naozaj môj.

„Zorro,“ zakričím. „Pod sem!“

Sama neviem, prečo to vôbec skúšam. Zorro by pre mňa nikdy neopustil nedojedené steblo. A prečo by aj mal? Veď sa ledva poznáme. Venovala som sa mu len tri kratučké dni. A tak musím vykročiť do rozbahnenej záhrady, aby som si ho priviedla.

„Zostaň tu,“ napomeniem Jožka. „Ty nesmieš chodiť do záhrady.“

Jožkovi sa začne triasť spodná pera, oči mu zalejú slzy.

„Neboj sa,“ zašepkám. „Nikam nejdem. Po celý čas ma uvidíš.“

Rýchlo preleziem plot a rozbehnem sa k Zorrovi. Chytím ho za uzdu a ťahám za sebou. Bojím sa, že Jožko neodolá a vydá sa za mnou. Ani jeden z koníkov nie je zlý, no raz-dva sa stane nešťastie. Koníky sa niečoho zľaknú alebo

im šibne a začnú skákať po záhrade. Jožko im vtedy nesmie stáť v ceste. Nedopustím, aby sa mu niečo stalo.

Odvediem Zorra do stajne a postavím ho k hadici. Jožko sa tisne k stene a díva sa na mňa veľkými očami.

„Koník,“ zašepká.

Prikývnem.

„Je to môj koník. Teda náš. Len môj a tvoj, Jožko.“

Hľadí na mňa, akoby nechápal. Ani sa mu nečudujem, ani ja ešte nerozumiem, ako je možné, že Zorro je môj. Neviem, čo mám povedať tatovi, a on je na tom podobne. Obchádzame sa doma mlčky a to ticho je čoraz neznesiteľnejšie.

Samozrejme, že som túžila po vlastnom koníkovi, v tom nie som iná než ostatné dievčatá. No vnímala som to ako naivný detský sen, lebo som si uvedomovala, že moji rodičia si ho nikdy nebudú môcť dovoliť. Tato prišiel o prácu a mama je príliš chorá, aby mohla pracovať. Človek si však nezakáže snívať a ja som si tak vyfantazirovala koňa, ktorý mi pomôže dostať sa, kam chcem. Chcem sa naučiť o koňoch všetko, porozumieť im, starať sa o ne, žiť s nimi. Neviem si predstaviť, že sa to zmení, keď budem veľká. Naučím sa poriadne jazdiť, nielen poskakovať po parkúre ako Linnéa a Annie. Budem s koníkom jedno telo a jedna duša. Ako keď Marianne jazdí na Luciferovi alebo keď v televízii kôň a jazdec vyzerajú, akoby splynuli do jedného tvora.

Dívam sa na Zorra. Roztopašne pokukuje spod svojej hustej ofiny. Je malý aj na shetlandského poníka. Keby som

naň vyskočila, nohami by som sa zrejme dotýkala zeme. Nikdy spolu nevyhráme preteky. Neurobila by som na ňom ani krok bez toho, aby som si pripadala ako trýzniteľ zvierat. Keby ma aj dokázal niesť, vyzeralo by to smiešne.

Ešte stále nenachádzam silu uvažovať nad tým, čo predchádzalo chvíli, keď mi tato kúpil Zorra. Je to strašné, smutné, ponižujúce, že ani neviem, čo si počať. Teraz mám celkom nečakane koňa, no nie takého, o akom som snívala. Nie je to Zorrova chyba. Nemôže za to, že je nezvyčajne malý poník s okrúhlym bruškom a krivými nohami.

„Zober si kefu,“ obrátim sa na Jožka. „A opakuj po mne.“

Jožko dlho mlčky sleduje, ako kefujem Zorra. Potom opatrne pristúpi bližšie a prejde kefou po Zorrovom boku.

„Výborne,“ pochválím ho.

Jožko sa usmeje. Neusmieva sa často, no o to je to vzácnejšie. Iní ľudia sa usmievajú ústami, no Jožkov úsmev ho rozžiari zvnútra a šíri okolo seba šťastie. Jeho úsmev čosi znamená.

Keď Jožko pochopil, čo má robiť, nechce s kefovaním prestať. Chvíľu ho nechám, no potom ho musím zastaviť. Zorro už nebude čistejší. Vezmem svoju prilbu a nasadím ju Jožkovi na hlavu. Je mu trochu priveľká, no keď poriadne potiahnem remienok, dá sa. Jeho plavé, takmer biele kučery mu vyliezajú spod prilby. Vyzerá ako anjelič. Anjelič s priveľkou prilbou.

Nemám uzdu, a keďže Zorro je primalý, nemôžem si ju ani požičať z iného koňa. Musím si vystačiť so šnúrou, ktorou bola zviazaná slama, zachytím ju do ohlávky.

„A teraz si zajazdíš ty,“ usmejem sa.

Vydesene ustúpi niekoľko krokov.

„Je to hračka,“ upokojím ho. „Sľubujem!“

Až v tej chvíli si uvedomím, že o Zorrovi nič neviem. Netuším, koľko má rokov, či na ňom už niekto jazdil, nepoznám ani len jeho skutočné meno. Meno Zorro som si vymyslela, len aby som ho nemusela volať koník.

Tato s ním prišiel uprostred noci, hodil mi vôdzku a zasýchal: *tak sa z neho teš!* Potom vošiel dnu, zaspal na pohovke a aj s koníkom nás nechal stáť vonku.

Jožko nemôže jazdiť na koňovi, ktorý neprešiel výcvikom. Čo ak sa Zorro zmení na divokého koňa z rodea, len čo zacíti, že mu na chrbte niekto sedí? Musím ho najprv vyskúšať ja, nech to vyzerá akokoľvek smiešne.

Vyjdeme na dvor, priviažem mu na ohlávku šnúru a na chvíľu sa naň len zavesím, aby som videla jeho reakciu. Nič sa nedeje, Zorro len nehybne stojí.

„Na chvíľu choď nabok.“

Jožko ihneď poslúchne a pritisne sa k stene stajne. Keď leziem na Zorra, mal by ho niekto držať. Ak na ňom ešte nikto nesedel, je hlúpe len tak mu vyskočiť na chrbát. Nemám však koho poprosiť, s Jožkom sme v stajni sami. Buď počkám, alebo to risknem. A nemienim čakať. Ak ma Zor-

ro zhodí, nebudem aspoň padať z výšky. Zorro je taký malý, že mi stačí len prehodiť nohu.

„Tak vidíš,“ pohladkám Zorra po hrive. „Nemusíš sa báť. Nič to nie je.“

Keď mu vyleziem na chrbát, bez záujmu zastrihá ušami. Špičkami sa naozaj dotýkam zeme. Pripadám si hlúpo – ako na hračkárskom koníkovi. Ešteže ma okrem Jožka nikto nevidí. Nemôžem ho viesť stehnami, na to mám príliš dlhé nohy, a tak ho tľapnem po zadku. Zorro zaprská a urobí pár neistých krokov.

„Dobrý koník,“ pochválím ho.

Nezdá sa, že mu pripadám ťažká, no nie som si istá. Niekoľkokrát obídem dvor a už nepochybujem, že na ňom niekto jazdil. Poslúcha ma, a keď potiahnem svoju provizórnu uzdu, zastaví. Keď ho povediem, Jožkovi sa nič nemôže stať.

„Teraz si na rade ty,“ oslovím ho, keď zleziem zo Zorra a pripnem uzdu k ohlávke.

Jožko zavrtí hlavou.

„Neboj sa, pod!“

Nesmiem byť taká prísna. Jožko ihneď zachytí zmenu v tóne a rozplače sa. Zhlboka sa nadýchnem. Jožko nemôže za to, že mám koníka, na ktorom neviem jazdiť. Prečo ho nútím, aby ho bavilo jazdiť na Zorrovi? Len preto, že mi je inak Zorro na nič? Chcem mať pocit, že má pre mňa nejaký zmysel?

„Je to zábava,“ povzbudím ho. „Jazdiť na koni je najkrajšie na svete.“

Jožko sa na mňa skepticky díva. Vidím, že váha, predstava, ako sedí na Zorrovom chrbte, mu naháňa strach. No zároveň mi verí viac než komukoľvek inému. Váhavo prikývne. Opatrne ho zdvihnem na Zorrov chrbát. Jožko sa oboma rukami mocne chytí, štíhle prsty sa mu zaryjú do hrivy. Prilba mu sklzázne do čela, od strachu zapiští.

„Neboj sa,“ upokojím ho. „Bude ťa to baviť.“

Niekoľkokrát obídeme dvor. Zorro zľahka klusá, Jožko sa ho ďalej krčovito drží. Uprene hľadí pred seba, telo má meravé.

„Uvoľni sa,“ skúsím mu poradiť, hoci viem, že je to zbytočné.

Strach nezmizne len preto, že mu to niekto prikáže.

„Milla?“ zašepká Jožko.

Pohľadom ma prosí, aby mohol zliezť. Strašne zosmutniem. Dúfala som, že Jožko sa zalúbi do Zorra na prvý pohľad. Že budem poňho chodiť každý deň do škôlky, pôjdeme spolu do stajne a naučím ho jazdiť. Môj braček, môj koník, všetci traja spolu. A Jožko bude šťastný, skutočne šťastný. No keď teraz vidím jeho pohľad, sen sa mi rozpadol. Jasné, že si časom možno zvykne, nájde v tom zábavu. No môj sen nie je jeho snom a nikdy ním nebude.

Vtedy sa spoza rohu vynorí Mariannino auto. Odbočí na dvor, zaparkuje pred stajňou a otvorí dvere. Plavé vlasy

má vyčesané do uzla, má sivomodré sako aj sukňu. Samozrejme, že jej ladia aj topánky. Marianne miluje topánky, má ich aspoň tisíc.

„Ahoj, Milla,“ zakričí na mňa.

Zamávam jej na pozdrav.

Otvorí kufor a vytiahne dve igelitky plné potravín. Z jednej trčí pór, z druhej dve bagety. Vezme ich a podíde k nám.

„Tento jazdec má ideálnu veľkosť na Zorra,“ usmeje sa. „Je to tvoj braček?“

„Áno, to je Jožko.“

Marianne sa veselo zasmieje.

„Ahoj, Jožko.“

Jožko neodpovie, ani sa len neusmeje. Len uprene hľadí pred seba pomedzi Zorrove chlpaté uši. Bojí sa nových ľudí. Keď dostali v škôlke novú pani učiteľku, niekoľko týždňov ju ani nepozdravil. No Marianne si nevšimla jeho odmeranosť alebo to urobila zámerne. Chytím Jožka a zložím ho zo Zorrovho chrbta.

„To bol zasa deň,“ vzdychne si Marianne. „Som úplne hotová. Tolko pacientov som ešte nezažila. Už si zametala?“

„Nie.“

Sklopím zrak. Pomáham Marianne s koňmi, Annie a Linnéa si u nej prenajímajú boxy so všetkými službami, musí ich kone púšťať do záhrady a zaháňať do boxov, starať sa o ne, kŕmiť ich a, samozrejme, zametať. No Marianne sa

nestíha popri práci zdravotnej sestry starať aj o kone, preto každý deň po škole bicyklujem k nej, aby som zametala, kefovala a upratovala v stajni. Dáva mi za to päťsto korún každý mesiac a občas ma učí jazdiť na Luciferovi. Vždy som snívala, že sa budem starať o kone, a teraz mi za to ešte aj platia. No dnes som zahálala.

Zvyknem pozametať, len čo prídem, aby bola stajňa čistá, keď príde Marianne. Potom jej stačí dať koňom nažrať a večer ich zahnať do stajne. No dnes som sa venovala Zorovi s Jožkom.

„Hneď to urobím,“ poviem rýchlo.

Marianne sa usmeje. Vždy má pri tom jamky v lícach.

„Nechcela som ťa naháňať,“ zastaví ma. „Len mi napadlo, že môžeš pozametať, kým navarím večeru. A aj s Jožkom sa u mňa najete. Ak teda chcete.“

V bruchu mi hrajú všetci muzikanti. V škole sme mali rybie prsty v obale, ktorý chutil len múkou a masťou. Nie som priberčivá a zjem takmer všetko. No dostala som do seba len tri rybie prsty a už dávno mi vytrávil. Vidno na mne, aká som hladná? Nechcem, aby ma Marianne ľutovala, nechcem, aby ma *ktokoľvek* ľutoval. A Jožko jedol v škôlke obed aj olovrant, on ešte vydrží.

„Netreba,“ poviem rýchlo.

Marianne sa na mňa zaďáva. Občas mám pocit, že tuší, ako to u nás doma je. Ale nemá odkiaľ. Nikdy som sa neťažovala – jej ani nikomu inému. Našťastie, Marianne nie

je taká dotieravá ako riaditeľka školy, ktorá žije pre problémy iných a ani trochu nepochybujem, že sa v nich vyžíva.

„Viem, že netreba.“ Marianne zvažnie. „No aspoň občas by som bola rada, keby som nevečerala sama. Samota je smutná.“

Úchytkom na ňu zagánim, no vyzerá ako vždy. Nič neskrýva. Možno sa naozaj cíti sama, hoci sa mi to nechce veriť.

Marianne žije presne taký život, aký by som chcela mať ja, keď budem dospelá. Má vlastný dom aj stajňu, zaujímavú prácu, pekného koňa a mladého koníka. A neotravuje ju nijaký manžel. Dokonalé. Nechce sa mi veriť, že sú s mamou takmer rovesníčky. Vďaka plavým vlasom, trénovanému telu a pekným šatám vyzerá aspoň o desať rokov mladšia. Nikdy by nechodila po dome vo vyťahanych tepláčkach ako moja mama.

„Tak čo povieš? Budete mi robiť spoločnosť?“ spýta sa Marianne a opäť vezme tašky s nákupom. „Okrem toho sa potrebujeme aj porozprávať, Milla.“

Podvedome pozrie na Zorra, zovrie mi žalúdok. Keď mi tato daroval Zorra, nemala som ho kam inam dať, len k Marianne. Doteraz jej za to nemusím nič platiť, no miesto v stajni niečo stojí, aj ovos a seno. Zorro toho nezje veľa, ale aj tak. A ja nemám peniaze. Čo urobím so Zorrom, keď ho už nebudem môcť mať u Marianne? Tato mi nijako nepomôže, navrhoval mi, aby som ho mala v garáži. A aj

mama chápe, že to nejde. Mám velkou zodpovednosť, je to môj kôň, moja zodpovednosť, nikoho iného.

„Dohodnuté,“ prikývnem. „Idem rýchlo pozametáť.“